

KATE DICAMILLO

Flora a Odysseus

*Ilustrované
dobrodružství
rodenej cyničky
a lietajúcej veveričky*

ILUSTROVAL K. G. CAMPBELL

*Flora
à Odysseus*

KATE DICAMILLO

Flora a Odysseus

*Dobrodružstvá
lietajúceho veвериčiaka*

Ilustroval K. G. Campbell

slovar

Text © Kate DiCamillo 2013
Illustrations © K. G. Campbell 2013
Translation © Alena Redlingerová 2014
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2014
First published in 2013 by Walker Books Ltd.
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už
elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného
systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Kate DiCamillo: *Flora & Ulysses, The Illuminated Adventures*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Walker Books Ltd., London v roku 2013,
preložila Alena Redlingerová.

Verše z knihy R. M. Rilke: *Das Stundenbuch* preložil Milan Richter.

Ilustrácie K. G. Campbell

Zodpovedná redaktorka Inka Martinová

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-1107-5

www.slovart.sk

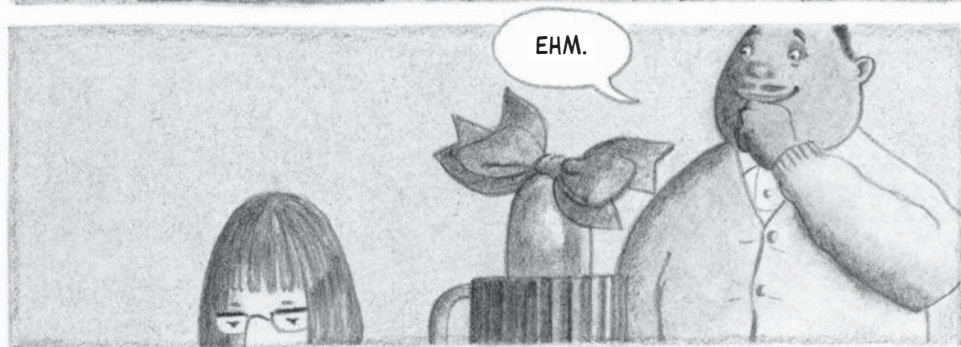
Venujem Andrei a Hellerovi, pre mňa sú superhrdinovia.

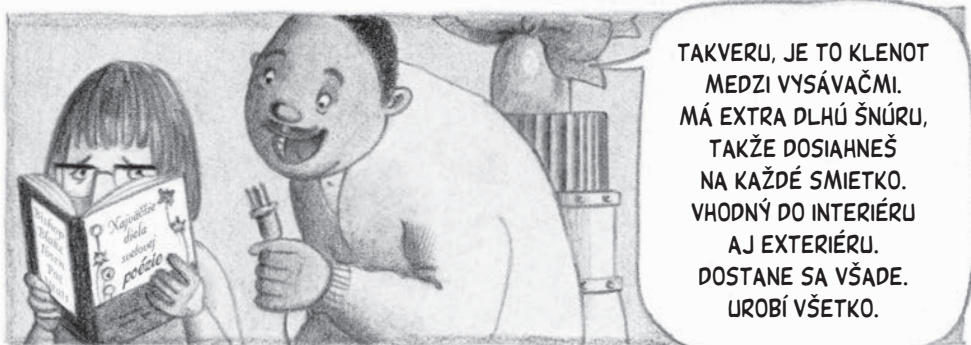
K. C.

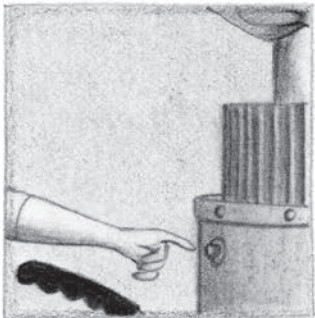
Venujem otcovi, ktorý to poslal ďalej.

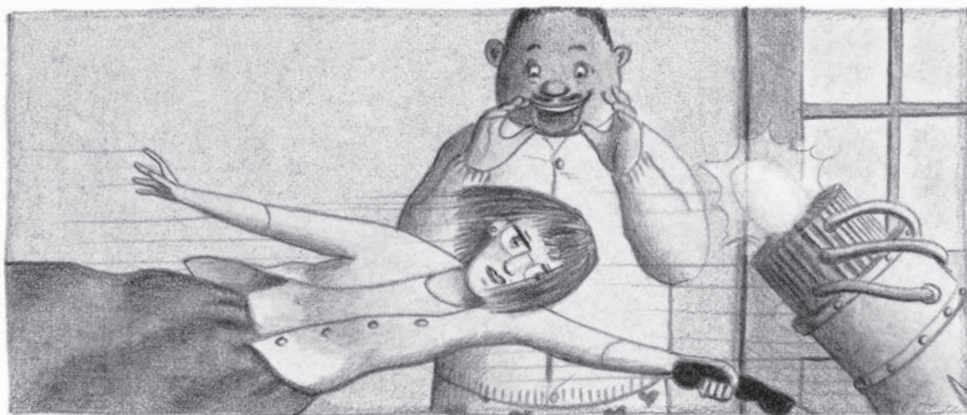
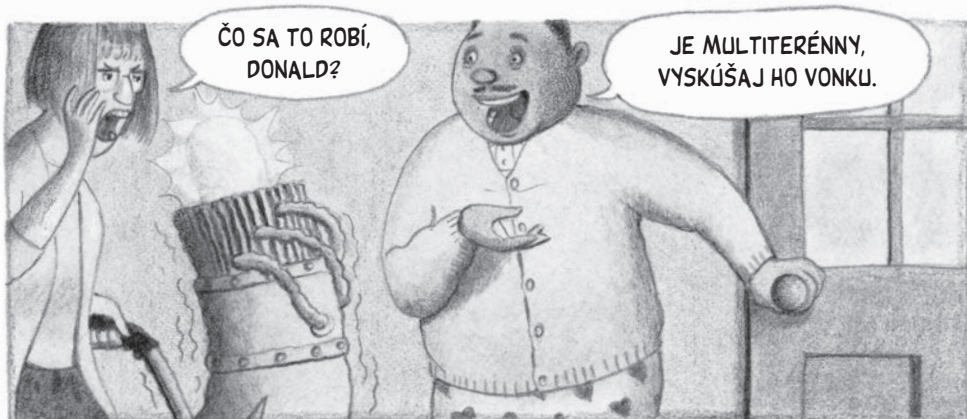
K. G. C.

NEŠKORÉ LETNÉ POPOLUDNIE V KUCHYNI TICKHAMOVCOV...

**A TAK SA TO VŠETKO ZAČALO.
VYSÁVAČOM.
NAOZAJ.**

PRVÁ KAPITOLA

Rodená cynička

Flora Belle Buckmanová sedela pri stole vo svojej izbe. Bola veľmi zaneprázdnená. Robila totiž dve veci naraz. Ignorovala matku a čítala komiks s názvom

Ilustrované dobrodružstvá úžasného Inkandesta.

„Flora!“ zakričala matka zdola. „Čo tam robíš?“

„Čítam!“ odpovedala Flora.

„Spomeň si na našu dohodu!“ zvolala matka. „Nezabudni na dohodu!“

Na začiatku leta Flora v slabej chvíľke urobila chybu a podpísala dohodu, že „bude dôsledne odvracať tvár od hlúpych, plytkých komiksov určených iba na zábavu a bude hľadiť len do jasného svetla skutočnej literatúry“.

Presne tak to stálo v dohode. Boli to matkine slová.

Florina matka bola spisovateľka. Bola rozvedená a písala ľúbostné romány.

A práve ona hovorila o hlúpom a plytkom!

Flora neznášala ľúbostné romány.

V skutočnosti neznášala všetko romantické.

„Neznášam romantiku,“ povedala nahlas Flora. Páčilo sa jej, ako to znie. Predstavila si tie slová v komiksovej bubline a hneď mala lepší pocit, keď jej viseli nad hlavou. Najmä slová odmietajúce romantiku.

NEZNÁŠAM
ROMANTIKU!

Matka ju často obviňovala, že je od prírody cynická.
Flora tušila, že má pravdu.

**BOLA OD PRÍRODY CYNICKÁ A ZÁSADNE
NEDODRŽIAVALA ŽIADNE DOHODY.**

Hej, pomyslela si Flora, *to som ja*. Sklonila hlavu a pokračovala v čítaní o úžasnom Inkandestovi.

O niekoľko minút ju však vyrušil hluk.

Ako keby na záhrade Tickhamovcov pristávalo lietadlo.

„Čo je to?“ začudovala sa. Vstala od stola, pozrela sa z okna a uvidela pani Tickhamovú, ako behá po záhrade s obrovským ligotavým vysávačom.

Na prvý pohľad to vyzeralo, že vysáva záhradu.

To hádam nie, pomyslela si Flora. *Kto by vysával záhradu?*

V skutočnosti nebolo jasné, či pani Tickhamová vie, čo robí.

Skôr sa zdalo, že ju vysávač vláči po záhrade. Akoby sa pomiatol. Alebo jeho motor. Či čo.

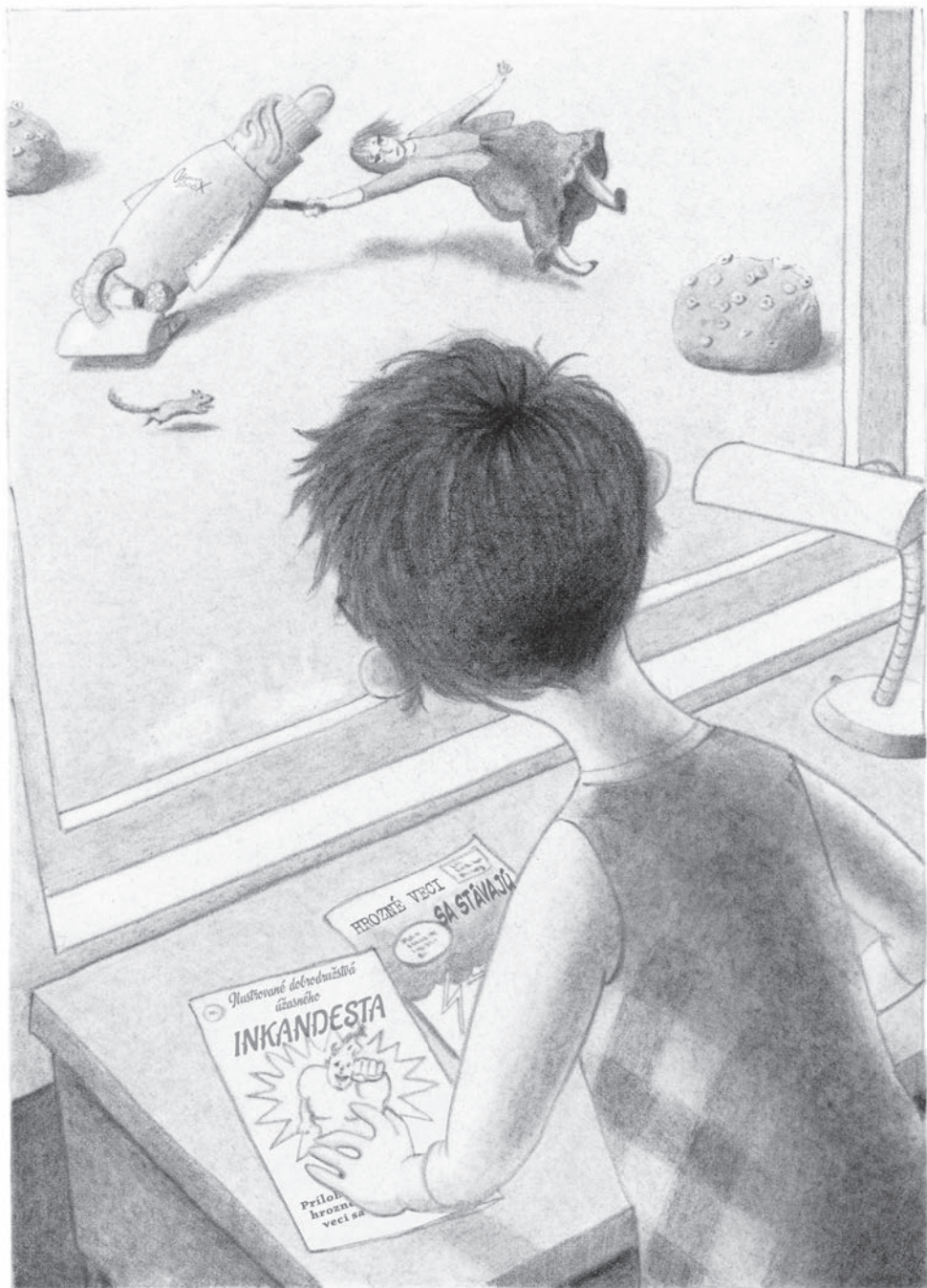
„Asi má o koliesko menej,“ povedala nahlas Flora.

A potom zbadala, že pani Tickhamová s vysávačom mieri rovno k veveričke.

„Hej, počkajte!“ zvolala.

Zabúchala na okno.

„Dávajte pozor!“ zakričala. „Veď vysajete veveričku!“

Len čo to dopovedala, odrazu tie slová uvidela, viseli jej nad hlavou.

„VEĎ VYSAJETE VEVERIČKU!“

Človek jednoducho nedokáže predpovedať, akú vetu povie, pomyslela si Flora. Napríklad, komu by napadlo, že niekedy zakričí: „Veď vysajete veveričku!“

Na slovách aj tak nezáležalo. Flora bola príliš ďaleko. Vysávač priveľmi hučal. A navyše bol zjavne odhodlaný ničieť.

„S touto trestnou činnosťou treba okamžite skončiť,“ povedala Flora hlbokým superhrdinským hlasom.

„S touto trestnou činnosťou treba okamžite skončiť,“ hovorieval skromný domovník Alfred T. Šmyk, predtým ako sa premenil na úžasného Inkandesta a stal sa z neho vysokánsky svetelný stĺp, neohrozene bojujúci proti zločinu.

Nanešťastie Alfred T. Šmyk tu nebol.

Kde je Inkandesto, keď ho najviac potrebuje?

Niežeby Flora skutočne verila na superhrdinov. Ale aj tak.

Stála pri okne a bezmocne sa prizerala, ako vysávač zhltoť veveričku.

Puf. Vhup.

„Svätá bagumba!“ zvolala Flora.

DRUHÁ KAPITOLA

Veveričkina myseľ

Vo veveričkinej mysli sa toho neodohráva veľa.

To, čo sa voľne nazýva veveričí mozog, sa z väčšej časti sústreďuje iba na jedno: na jedlo.

Priemerná veverička rozmýšľa asi takto: *Ktovie, či sa tu nájde niečo na zjedenie.*

Táto „myšlienka“ sa opakuje šesť- až sedemtisíckrát denne s malými obmenami (napr. *Kde je jedlo? Dofrasa, som hladná. Dá sa to zjesť? a Nie je toho viac?*)

To znamená, že keď v záhrade Tickhamovcov veveričku zhltoť vysávač Odysseus 2000X, v hlave jej nevírilo množstvo hlbokých myšlienok.

Keď sa k nej blížil burácajúci vysávač, nepomyslela si (napríklad): *Konečne ma dostihol osud.*

A nepomyslela si ani: *Prosím, daj mi ešte jednu šancu, ja už budem poslúchať!*

Pomyslela si len: *Dofrasa, som hladná.*

Potom počula iba príšerný rev a vzápätí sa ocitla v útrobach vysávača.

V tej chvíli veverička nemyslela vôbec na nič, dokonca ani na jedlo.

TRETIA KAPITOLA

Smrť veveričky

*V*everička bola zrejme priveľa aj na supervýkonný, neskrotný, multiterénny vysávač Odyseus 2000X. Narodeninový dar pani Tickhamovej váhavo zakašľal a potom stíchol.

Pani Tickhamová sa sklonila a pozrela sa naň zblízka.

Z vysávača trčal chvost.

„Prepánajána,“ zvolala pani Tickhamová, „čo teraz?“

Padla na kolená a nasmelo potiahla za chvost.

Vzápätí vstala a rozhliadla sa po záhrade.

„Pomoc!“ ozvala sa. „Myslím, že som zabila veveričku.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Nezvyčajne ochotná cynička

Flora vybehla z izby. Utekala dolu schodmi a cestou si pomyslela: *Na cyničku som nezvyčajne ochotná pomôcť.*

Vyšla zadnými dverami von.

Matka na ňu zavolala: „Kam ideš, Flora Belle?“

Flora neodpovedala. Nikdy neodpovedala, keď ju matka oslovila Flora Belle.

Občas ani vtedy, keď ju oslovila Flora.

Uháňala cez vysokú trávu a jediným skokom zdolala plot, čo oddeľoval ich záhradu od záhrady Tickhamovcov.

„Uhnite,“ povedala Flora, odstrčila pani Tickhamovú nabok a schmatla vysávač. Bol dosť ťažký. Nadvihla ho a poriadne ním zatriasla. Nič sa nestalo. Zatriasla ešte mocnejšie. Z vysávača vypadla veвериčka a rozpleštila sa na trávniku.

Nevyzerala dobre.

Chýbalo jej veľa srsti. Vysávač ju oholil, usúdila Flora.

Veverička zaklipkala očami. Hrudník sa jej nadvihol, klesol, znova sa nadvihol. A potom znehybnel.

Flora si k nej klákla. Položila veveričke prst na hrudník.

Na konci každého zošita *Ilustrovaných dobrodružstiev úžasného Inkandesta* bolo zopár bonusových komiksov. K Floriným najobľúbenejším patrila ten s názvom *HROZNÉ VECI SA STÁVAJÚ*. Flora ako cynička považovala za múdre pripraviť

sa na všetko. Človek nikdy nevie, čo hrozné a nepredvídané ho môže postretnúť.

Komiks *HROZNÉ VECI SA STÁVAJÚ* podrobne opisoval, čo treba urobiť v prípade náhodného požitia plastového ovocia (stáva sa to častejšie, než sa zdá – niektoré plastové ovocie vyzerá mimoriadne realisticky), ako vykonať Heimlichov manéver v prípade, že starej tete Edith zabehol kúsok hovädziny v podniku typu zjedz-koľko-vládzeš, alebo čo robiť, ak máte na sebe pásikavé tričko a zaútočia na vás kobyly (utekať, kobyly žerú pásiky), a nakoniec, pochopiteľne, obsahoval návod, ako poskytnúť najobľúbenejšiu metódu záchranu života: masáž srdca a umelé dýchanie.

Nepísalo sa tam, ako postupovať pri veвериčke.

„Prídem na to,“ povedala Flora.

„Na čo?“ spýtala sa pani Tickhamová.

Flora neodpovedala. Namiesto toho sa sklonila a priložila svoje ústa na veвериčkine.

Mali zvláštnu príchuť.

Keby ju niekto prinútil opísať akú, povedala by, že typicky veвериčkovskú: chľpatú, vlhkú a trochu orieškovú.

„Zbláznila si sa?“ spýtala sa pani Tickhamová.

Flora jej nevenovala pozornosť.

Mocne vydýchla do veвериčkiných úst a stlačila jej hrudník.

Potom začala rátať.